

vzgodno umrlo. — Za vse svetnike smo opazili nekaj novih čednih nagrobnih spomenikov na tukajšnjem pokopališču. Grobovi so bili lepo urejeni in ozaljšani. — Nekje se je dete igralo na oknu s kuhinjskim nožem, pa mu je nož padel na cesto in do krvi ranil v glavo nekega mimo idočega moža. Le sreča, da ni bilo hujše nesreče. Dotična mati bo v bodoče pač bolj pazila na otroka.

Ormož. Srečal sem se s starim modrijanom Premetenčkom. Tožil je, kako se ljudje za prazen nič in za manj kot oslovsko senco prepirajo in tožarijo in napravljajo drug drugemu nepotrebne stroške. Samo nekaj ljudi se pri tem smeje, je rekel in ti ljudje molijo vsako jutro, če sploh molijo kaj, da bi Bog ljudem še bolj pamet zmešal. Pravil je, da je bral v starih bukvah, kako so v starih časih prepirljive in tožarnike zdravili. Če sta se mož in žena prepirala in tožila, so ju zaprli v ozko kletko, jima dajali pičlo hrano in samo eno žlico, da sta si jo morala drug drugemu posojevati. Isto so storili s sosedi in mejaši, če so se pregrado imeli in ni bilo sloge med njimi. Hajdi — oba v eno luknjo, iz enega lonca sta jedla in z isto žlico zajemala. In Premetenček je pristavil, da bi najbrže tudi danes tako »vraštvo« pomagalo. — Na zadnjem sejmu je nek Hrvat kupil kravo od človeka štirinajst Drave. Ko pa bi se moral šteti denar, je Hrvat trdil, da se je pogodil za »forente«, prodajalec pa je kričal, da ni mislil dati za toliko in toliko »rajnškov« ali goldinarjev, ampak za ravno toliko dinarjev. Prepri je šel sem in tja; kupec ni hotel dati dinarjev, prodajalec pa se je branil sprejeti forente, ker bi bil na vsak način močno oškodovan. Krava pa je med tem pogumno korakala po hrvatski zemlji in se ni brigala za to, ali je prodana za forente, ali krone, ali dinarje. Konec je naredila žandarmerija in Hrvat je lahko spravil v žep svoje forente, drug pa je gnil veselo domov kravico, ki je bila že v tako veliki nevarnosti. In je med potjo premišljeval, koliko stotletij bo še trajalo pri nas, da bodo ljudje v eni državi poznali samo en denar in se bodo stare šare otrsli.

Osluševci. Po komaj 6 dni trajajoči bolezni je v torek dne 26. novembra tega leta umrl 28 letni kovač Andrej Večerjevič radi prekasne operacije slepiča. Med vojno, ko je bil pokojnikov oče pri vojaki, se je le ta izučil kovaške obrti pri splošno znanem kovaškem mojstru gospodu Tomažu Korpar v Osluševcih. Za časa služenja kadrovskega roka se je pokojnemu Večerjeviču posrečilo priti v aeroplanško delavnico v Novem Sadu, kjer se je v svoji stroki izdatno izpopolnil. Po končanem vojaškem službovanju se je vrnil domov, kjer je po svojem umrlem očetu prevzel kovačijo ter isto postopoma z modernim kovaškim orodjem izpopolnjeval tako, da je zadnji čas slovela njegova delavnica kot ena najbolj popolnih v celi okolici. Ker je bilo njegovo delo dovršeno in je bil dostopen željam naročnikov, povrhu pa njegovi računi zmerni, je bil z delom vedno preobložen. Za časa lanskoletne regulacije Drave, mu je vodstvo iste poverilo vsa kovaška dela, na kar je bil ponosen, zanj samega za dokaz zaupanja. Pogreb, ki se je vršil v četrtek dne 28. novembra tega leta, ki ga je vodil šentlenski župnik g. Zadravec ob asistenci mariborskega stolnega kapelnika g. Gašpariča ter gg. kaplanov Čarfa in Piveca, je pokazal, kako priljubljenost je pokojnik v vseh slojih užival. Vence z napisu mu je poklonilo izobraževalno društvo, kateremu je pokojnik na smrtni postelji iz svoje zapuščine poklonil 1000 Din, njegovi prijatelji, sosedje in prijateljice, domači in nešteto drugih, tako, da je bil voz s krsto od od vencev zakrit. Društveni pevski zbor pod vodstvom g. šolskega upravitelja Megla mu je za slovo zapel tri žalostinke, z nagovorom pa sta se poslovila g. župnik Zadravec in pokojnikov sosed Joško Lah, ob katerih ni ostalo nobeno oko suho. Tebi, dragi Andrej, naj bode domača zemljička lahka!

Konjice. Dne 28. novembra je bil poročen v Belgiji v mestu Eyzden g. Rudolf Jevšenak s Prihove z gdč. Nežiko Grenkuš iz Gabrovij, hčerko Alojzija Grenkuš v Gabrovijah. Bila je več let cerkvena pevka in izvrstna igralka v društvenem domu v Konjicah.

Galicija, občina Velika Pirešca. Na dan svetke Katarine dne 25. novembra smo spremili k zadnjemu počitku ugledno posestnico, zlato mater in babico, kakor tudi sosedo gospo Nežo Videnšek iz Podgore, okraj Sv. Kunigunda. Kako je bila rajna, ki je dosegla visoko starost 82 let, priljubljena med svojimi farani, je pokazal njen pogreb. Na njeni zadnji poti jo je spremljalo veliko prijateljev iz domače in sosednjih župnij. Pri hiši žalosti je župan in bivši poslanec gospod Krajnc v iskrenih besedah povzdignil vrline nepozabne pokojnice kot matere, stare matere, vzorne gospodinj in svetovalke vsem, ki so se k njej zatekali v raznih prilikah. V njeni hiši ni bilo slišati ne prepira ne kletve. Posebno je še gospod-župan omenil, kako dobro in vzorno je rajna navzlic visoki starosti gospodarila na domačiji za časa cele vojne in ujetništva mladega gospodarja. Proti koncu svojega lepega govora je postavil gospod župan pokojnico vsem mladim gospodinjam za vzgled kot ugledno gospodinj in globoko verno ženo. Ravno tako je pri odprtem grobu še domači gospod župnik v srce segajočih besedah orisal življenje rajne kot vzorne matere in vzgojiteljice svojih otrok, vnukov in pastork, kakor tudi globoko krščanske žene. Siromakom in cerkvi je bila njena roka vedno mila. Draga Nežka, spavaj v miru! Na svidenje nad zvezdami! Njenim domačim pa naše iskreno sožalje!

Sromlje pri Brežicah. Naša Marijina družba, fantovska in dekliška, je v dveh mesecih zgubila pet članov, ki so vsi samski stan zamenili z boljšim zakonskim stanom. Tako se je 30. septembra poročil uradnik vzajemne zavarovalnice gosp. Kljun Franc, organist s kornorke, družbenko Kostrevec Marijo. 25. novembra so pa pred poročnim oltarjem stali 4 člani Marijine družbe, namreč dva brata: Petan Martin iz Sromelj št. 4, prednik naše Marijine družbe in njegova družica Matjašič Francka, članica Marijine družbe in pa član Marijine družbe Petan Alojz z družbenko Krošelj Angelo. Na gostiji se je nabralo za naše izobraževalno društvo 130 Din. Prava sreča naj vse te zakonske pare spremilja do konca njihovih dni! — Vinska kupčija se je tako hitro razvila, da je razen kakih 1000 hl vse vino razprodano.

ZA NAŠO DECO

O Miklavžu.

Temno je v sobi. Otroci sedijo v njej čisto sami. Danes pride svet Miklavž. Kdo se ga boji? O, kdo se bo bal Miklavža! Lizika reče: »Jaz vem pesmico o svetem Miklavžu:

Miklavž, Miklavž,
kako rada te imam!
Le pridi, le pridi,
moliti že znam!

»To ni nič! Jaz vem boljšo pesmico!« je zaklical predrzni Mirček. Postavil se je sredi sobe in je začel:

»Ljubi, ljubi moj Miklavž,
misliš, da se te bojim?
Če nam prideš danes sem,
kar naženemo te ven!«

»Da, da, to storimo!« je zaklicala vesela družica.

Cuj! Kaj je bilo to? Kaj ropoče po stopnicah? Kaj tava tako nerodno okrog? Vedno bliže prihaja. Kje je zdaj oče? Zvoni. Ropoče pred durmi. Hu, tu je. Miklavž, dolgo brado ima. Z globokim glasom vpraša: »Ali so bili otroci pridni?«

Čisto tiho je v sobi. Nihče ne črne besedice. Mirček stoji v kotu — in se joče.

Zgodba o kolaču.

(Pravljica.)

Zivela je kmetica, ki je imela nekoč šest mlatičev na skednju, katerim je pekla kolače za zajtrk. Enega je preveč spekla, tako, da je bil na eni strani na pol ožgan. To mu ni prišlo. Zato je skočil iz ponve in je klical: »Utečem ti!

Tekel je iz kuhinje, skozi vežo ven in mimo skednja na polje z besedami: »Utekel sem ženi iz ponve in utečem tudi vam mlatiči!« — Vseh šest mlatičev je teklo za njim in kolač se je moral žuriti, da ga ne ujamejo. Prvi hlapec mu je bil že kar blizu za petami in malo je manjkalo, pa bi ga bil s cepcem. Ali kolač jo je ubral na polje in mlatiči so se vrnili.

Na polju ga je srečal zajec. Kolač je kričal: »Utekel sem ženi iz ponve, utekel sem šestim mlatičem in utečem tudi tebi, zajček kratkorepek!« Zdaj pa zajec za njim. Dohitel bi ga bil, če se ne bi bil obrnil kolač proti gozdu, kamor zajec ni hotel, ker se je bal lisice.

In res, tudi lisica je prišla. Kolač je zopet rekel: »Utekel sem ženi iz ponve, utekel sem šestim mlatičem, utekel sem zajčku kratkorepku in utečem tudi tebi, lisica debelorepka!« To je lisico prav pošteno razjezilo in hajd za kolačem. Ta pa jo je usmeril proti kmētiji, kamor zopet lisica ni mogla, ker se je bala psa.

Na dvorišču je stala stara svinja z enajstimi mladiči. Kolač je moral seveda tudi tu kričati: »Utekel sem ženi iz ponve, utekel sem šestim mlatičem, utekel sem zajčku kratkorepku, utekel sem lisici debelorepki in utečem tudi tebi, stara čofčof!«

»Kaj praviš?« je vprašala stara svinja in se je delala, kakor da ne bi dobro slišala. Kolač je pritekel malo bliže in se je postavil pokoncu pred svinjo. Ta je iztegnila rilec, kakor da bi hotela natančno poslušati, in kolač je začel: »Utekel sem ženi iz ponve, utekel sem šestim mlatičem, utekel sem zajčku kratkorepku, utekel sem lisici debelorepki in utečem tudi tebi stara...«

Haps! Stara svinja je hlastnila in je požrla polovico kolača. Druga polovica je zlezla brž v zemljo. Stara svinja je takoj začela riti; kajti hotela je imeti še drugo polovico. Poklicala je svojih enajst mladičev, da ji pomagajo pri iskanju. Ali kolikor so tudi rili, druge polovice kolača niso mogli najti.

Od tega časa rijejo vse svinje po zemlji okoli, pa druge polovice kolača še niso mogle dobiti.

Posledica nepremišljenosti

Na večer je bilo. Pri županovih je bila mlada dekla sama doma in je baš stopila iz kuhinje v sobo, da bi vse pripravila za večerjo. Pričakovala je, da se županovi vrnejo, ki so bili odšli na vas po nekem poslu. Dekla je prižgala najprej petrolejko, da bi potem pripravila mizo. Svetilka je slabo gorela in dekla je videla, da je bilo v njej premalo petroleja. Čula je sicer že pogosto, da se ne sme prilivati petroleja, če luč gori, ker se lahko pripeti nesreča. Kljub temu je šla po steklenico, je odvila gorilnik in je vlivala petrolej. Čeprav je mislila, da je vse napravila prav spretno, kljub temu je bila preblizu luči in naenkrat se je pojavil svetel plamen. Vsa preplašena je vrgla svetilko na tla in je hotela pogasiti ogenj. Pri tem si je zelo ožgala roke. Kriček je tekala po sobi sem in tja.

V tem trenutku je vstopil gospodar z ženo in deco. Tako je razumel, kaj se je zgodilo. Brž je pobral par vreč in pokril še tlečo mizo ter je tako pogasil ogenj. Prihiteli so še drugi ljudje in so priskočili k dekli, katera je imela hude opekline. Sreča je hotela, da se ji ni vnela obleka. Deklo so morali spraviti v bolnišnico, kjer je trpela več tednov težke muke.

Gotovo ne bo nikoli več prilivala petroleja v že gorečo svetilko.